

[Bilgrav-Nielsen]

På samme måde kan man sige, at det er noget fundamentalt, at det i vores diskussion om det, vi kalder for krise, som jo nok set med u-landenes øjne må betragtes som en overflodskrise, men som hos dem er en overlevelseskrise, er vigtigt at slå fast, at man ikke på grund af egen krise skal falde over u-landene, beskære hjælpen til dem. Det har været en virkelig stor skuffelse for os at opleve, at 2 regeringspartier og socialdemokratiet har ment, at der i en sådan situation skulle skæres endog meget kraftigt i u-landsbistanden. Jeg tør godt sige, at det har været en virkelig stor skuffelse at konstatere, at socialdemokratiet nu konkurrerer kraftigt med fremskridtspartiet om at skære mest muligt i u-landsbistanden. Det er jo situationen. Der står sort på hvidt i 1. september-papiret, at socialdemokratiet ville skære betydelig mere ned i u-landsbistanden, end det nu er blevet en realitet.

Når finansloven i dag er vedtaget – og det bliver den jo, om end det er interessant at notere sig, at det tegner til, at SF i år stemmer imod finanslovsforslaget, og vel også, at fremskridtspartiet gør det – så må vi notere os, at der stadig er store og vanskelige økonomiske opgaver foran os.

Det første, der skal ske, er, at der skal indgås nogle overenskomster. Det radikale venstre lægger megen vægt på, at der her fra folketinget, fra regeringen, udgår signaler, som stærkest muligt stimulerer parterne til at slutte overenskomsterne på så lavt et niveau som muligt. Stigninger må der komme, men på så lavt et niveau som muligt. Det siger vi, fordi vi mener, at indkomspolitikken er noget meget væsentligt. Hvis ikke man vil føre en klar og konsekvent indkomspolitik, så tvinges man til at bruge besparellesvejen endnu hårdere. Det kan undre, at de partier, der vender sig kraftigt imod de besparelser, der er gennemført, er de samme partier, som afsværger brugen af indkomspolitikken. Det hænger ikke sammen.

Vi opfordrer altså regeringen til at forsøge at underbygge en så lav vækst i indtægterne som overhovedet muligt. Vi mener, at det kan gøres ved, at man får gang i diskussionen om og lovgivningen om overskudsdeling. Vi har fremsat et forslag, som vi mener er et godt grundlag, men vi understreger, at det absolut er et forhandlingsgrundlag. Det er også vigtigt for udfaldet af overenskomstfor-

handlingerne og navnlig for, om indkomspolitikken skal blive til noget varigt og noget værdifuldt, at der bliver taget hul på en skattereform. Også her har det radikale venstre fremsat et forslag, som angiver de retningslinjer, som vi mener skal følges. En målbevidst indsats på disse 2 områder er efter vores opfattelse det allervigtigste for at få indkomspolitikken til at blive virksom.

Til slut skal jeg minde regeringen om, at der forleden blev vedtaget en radikal dagsorden her i folketinget, som pålagde regeringen inden 1. marts 1983 at anvise vejen til en samlet og forstærket indsats til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Dette problem såvel som det generelle problem, vi selv med en betydelig forbedring af økonomien vil have, nemlig en stor arbejdsløshed, kræver af os, at vi overvejer hele den arbejdsmarkedspolitiske situation. Det bliver efter vores opfattelse nødvendigt at se på arbejdstid, mobilitet, omskoling og uddannelse.

Og hermed skal jeg anbefale finanslovsforslaget til vedtagelse.

Anne Grete Holmsgård (VS):

For et år siden præsenterede venstre og det konservative folkeparti den såkaldte VK-plan, det var under valgkampen. Et af hovedpunkterne var en såkaldt udgiftsreform, der skulle spare 14 mia kr. på statens budgetter og give større spillerum for det private initiativ inden for områder, der hidtil havde været varetaget af staten. Planen indeholdt også løfter, meget bastante løfter, om 140.000 nye arbejdspladser over de næste 4 år, når bare V og K kom til. Planen solgte imidlertid ikke så forfærdelig godt. Især fik forslagene om forringede arbejdsløshedsdagpenge og planerne om at beskære bistandshjælpen en meget hård medfart. V og K forstod hurtigt, at nu måtte man gå på retræte. Det gjorde de og sagde, at det hele var slet ikke så slemt; det bedyrede man.

I oktober i år fremlagde de samme 2 partier assisteret af centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti i store træk den samme plan én gang til, med én vigtig undtagelse: de 140.000 valgflæskarbejdspladser var pist væk, og de er aldrig kommet tilbage siden. De borgerlige prædikanter har været usædvanlig mundlamme, når det er kommet til dette helt afgørende spørgsmål, nemlig beskæftigelsen.